

Venus ja jouluun merkit

VAPPU-TUULI
FAGERSON

Vappu-Tuuli Fagerson

Venus ja joulun merkit

SAGA Egmont

Venus ja joulun merkit

Copyright © 2024 Vappu-Tuuli Fagerson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727228877

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Sanotaan, että nimi on enne. Jos sattuu vielä olemaan mies, voi toisen sanonnan mukaan luottaa siihen, ettei nimi pahenna itseä. Sitten on poikkeuksia, jotka eivät vahvista edes sääntöjä, kuten minä.

– Venus?

Tiskin eteen seisahtunut mies tiirailee rintapieleeni kiinnitettyä nimikylttiä ruskeasankaisten silmälasiansa takaa ja toistaa nimeni sillä ällistyksen flirttiin kietovalla äänensävyllä, jota miehet usein käyttävät kuullessaan nimeni ensimmäistä kertaa. Sitä sattuu aika ajoin, joskin vähemmän täällä. Onneksi työ kassalla on opettanut minua tekemään irvistyksestäkin hymyn. Miehestä voi lukea päällepäin, miten hän puntaroi, voisiko rakkauden jumalattaren mukaan nimetyltä naiselta herua hiukan rakastusta.

– Kyllä! vastaan heleästi. – Isäni pitää kovasti tenniksestä.

Tämä on totta. Isän rakkaus Venus Williamsiin sai sellaiset mittasuhteet, että hänen ainoan tyttärensä ristimänimeksi ei edes

harkittu tavanomaista Leenaa tai Pirjoa. Isän onni tosin oli tyttären tragedia. Nimeä ei löydy suomalaisesta kalenterista, eikä sitä koskaan mainittu yhdenkään lapsuuteni lastenohjelman nimipäiväonnittelurallatuksissa. Se mainitaan kyllä ihokarvanpoistomainoksissa, ja siitä johtuen kaikilla oli jo varhaisteini-iässä mielipide nimestäni, ja on yhä. Toisaalta en ole ihan varma, mitä voisi päätellä siitä, että sananparren nimien enteellisyydestä on keksinyt muinaisroomalainen näytelmäkirjailija Plautus näytelmään nimeltä *Persa*.

Mies kumartuu lähemmäs. Nyt huomaa, miten paljon hänestä tulee mieleen sammakko. Posket ovat turpeat ja huulet ohuet, silmälasit saavat muutoin pienet silmät näyttämään suurilta ja ympyränmuotoisilta. Puuttuu vain kieli, joka livahtaa ulos hampaiden välistä. Sitä tosin ei ole vaikea kuvitella.

– No sehän on kiva, mies hörähtää omahyväisesti. – Olen itsekin niitä miehiä, jotka tykkäävät pidellä mailaa. Voisin viedä sut pelaamaan padelia joku ilta.

Hauska fakta: inhoan padelia. Totta puhuen inhoan kaikkia palloilulajeja, joihin liittyy maila. Sekin liittyy perheeni aikaansaamaan tennistraumaan. Rystysyöttö, Wimbledon, Battle of the Sexes, voisin kirjoittaa kaikesta tietosanakirjan, jota en itse jaksaisi lukea.

Perheessäni jokaisella on oma juttunsa... paitsi minulla. Isällä on tennis, äidillä huuhaaterveyssivustot ja isoveljelläni Milolla luut. Vanhempani säikähtivät hiukan, kun Milo nelivuotiaana alkoi osoittaa herpaantumaton kiinnostusta eläinten luurankoja kohtaan, mutta ilmeni, että kyse oli vain intressistä, ei esimerkiksi orastavasta psykopatiasta. Nykyään hän on osteologi, jota pyydetään ympäri maailman luennoimaan

kuolleiden rangoista. Minä olen perheestä se, joka opiskeli itselleen työllistymiskelvottoman ammatin ja päätyi kassalle.

– Lähde ulos, mies maanittelee.

Kello kaupan ulko-oven yläpuolella kilahtaa sopivasti. Esihenkilöni ja liikkeen omistaja, Sirpa, työntyy sisään pinkissä toppatakissa sylissään rulla havuköynnöstä.

– Hei vaan! Jouluku on tulossa tupaan! hän ilmoittaa hyväntuulisesti.

Haluan olla isona Sirpa. Hän näyttää aivan Barbie-nukelta, ellei ota lukuun persoonallisia uurreita, joita 55 vuoden iässä väistämättä ehtii kertymään. Hän ammentaa ehtymättömän energiansa discotanssia ja itämaisia kamppailulajeja yhdisteleviltä jumppatunneilta, hoitaa lapsenlapsiaan ja pyörittää siinä sivussa omaa bisnestä. Sindy's Delightsissä myydään herkkuja ja lahjaesineitä, joita on mahdoton löytää muualta (esimerkkinä vaikkapa korkokengän muotoinen juomalasi, Elvistä soittava leivänpaahdin tai jäätelötuutin muotoinen keksileikkuri). Varsinkin näin joulun alla putiikki muuttuu taianomaiseksi paikaksi. Sirpan huolella valitsemat koristenauhat, pehmoeläimet ja valot tekevät siitä satumaailman, jonne asiakkaat vaeltavat läheltä ja kaukaa.

Mies vilkaisee Sirpaa. Hetken toivon (turhaan), että hän siirtäisi mielenkiintonsa tähän, sillä ainakin he kaksi ovat samaa ikäluokkaa. Sirpa kiskaisee toppatakkinsa auki ja purjehtii tilan poikki takahuoneeseen tiputellen jälkeensä juuri sopivan mittaisia pätkiä havuköynnöstä.

– Kahvi? Elokuva? Mikä saisi sut antamaan mulle mahdollisuuden? mies jatkaa oitis, kun esihenkilöni on poissa näköpiiristä.

Minusta olisi tosi ihanaa ottaa kupponen höyryävää kahvia, käpertyä viltin alle ja katsoa imelä joululeffa. Olen aina valmis *Yksin kotona* ykköseen ja kakkoseen, kunhan ne katsotaan tässä järjestyksessä, saan imitoida ikonisimmat repliikit roolihahmojen päälle – ja kaikki tapahtuu yksin kotona.

– Mahdollisuudet taitavat olla loppu varastosta. Mutta voin antaa tämän, sanon.

Otan käteeni yhden minikokoisen juomapullon, joita on kasattu eteeni tiskille vaaleanpunaisiksi keoiksi samaa väriteemaa toistavan mainosbänderollin alle.

Tässä kohtaa mies on paikantanut Venuksen kukkulat ja vaeltelee niillä silmillään kuin eksynyt beduiini. Kaiken lisäksi hän kuvittelee, etten minä huomaisi koko asiaa. Hyvä on, myönnetään, ettei äidinpuoleiselta suvulta saatu suhteellisen runsas rintavarustus suoranaisesti ole kätkevässä yhtään minnekään, mutta havaittavissa oleminen ei ole sama kuin ”tule ja katsele vapaasti”.

Ojennan pullon miestä kohti ja hän havahtuu transsistaan.

– Ai! Mitäs tässä on?

– Se on vaahtokarkin makuinen energiajuoma, uusinta uutta ja välitön TikTok-hitti. Runsasproteiininen, sokeriton, gluteeniton ja täysin vegaaninen! selitän.

Oikeasti juoma on teollisen makuista, ylihinnoiteltua litkua, mutta kysehän on lopulta siitä, miten asiat ilmaisee. Michelle se näyttää maistuvan. Hän kaataa pullon yhdellä rennolla liikkeellä suuhunsa.

– Otan kaksi.

Ilmoitan tähtitieteellisen loppusumman ja näpyttelen sen kassakoneeseen. Mies kaivelee lompakostaan kortin peukalonsa ja etusormensa varaan ja sujauttaa sen lukijan reunaan

lähimaksua varten. Samalla hän tipauttaa tiskille jotain, mitä ei nosta takaisin. Huomaan sen olevan käyntikortti.

– Siltä varalta, että muutat mielesi, mies hymyilee ja iskee minulle silmää. Minä hymyilen juuri ja juuri havaittavasti ja kiitän häntä käynnistä. Mies poistuu itsevarmoin askelin.

– Hitto sä olet kone, Sirpa henkäisee porhaltaessaan takaisin liiketilaan. – Olin poissa viisi minuuttia, ja sinä isket kassaan päivän parhaan yksittäisen myynnin.

– Se nyt johtuu ihan vain näiden juomien hinnoittelutaktiikasta, vastustelen. – En tiedä, kenellä on varaa tuollaiseen.

Sirpa nyrpistää minulle nenäänsä niin kuin hänellä on tapana halutessaan olla ilkikurinen.

– Iskemisestä puheen ollen, eikö tuossa olisi ollut ihan hyvä mies? hän sanoo.

Pyöräytän hänelle silmiäni.

– Eikö sulla ole silmiä päässäsi? Tuohan näytti ihan entiseltä pääministeriltä ja ukkomieheltä. Varmaan olikin.

– Ai entinen pääministeri?

– Ei, vaan ukkomies. Oli varmaan etsimässä vaimolle lahjaa täältä.

– No, hän oli ehkä hitusen vanhempi, mutta mitä siitä? Sirpa kysyy. – Vanhemmilla miehillä on kokemusta.

Nyt on minun vuoroni olla ilkikurinen.

– Onko sulla kokemusta tästä aiheesta noin niin kuin tältä vuosisadalta?

Yleensä Sirpaa piirittävät kaksi–kolmekymppiset kollit, eikä hän itse ole saamastaan huomiosta lainkaan harmistunut. Käydessämme yhdessä ulkona juhlimassa joudun tyrkkimään innokkaimpia kauemmas. Sirpa on tanssilattian keskipiste,

pelkästään discojumpituksenkin yli kantavalla naurullaan huomiota herättävä paljettikuningatar, jolle jonotetaan tarjoamaan drinkkejä. Joskus entisessä elämässään hän oli naimisissa itseään muutamaa vuotta vanhemman toimitusjohtajan kanssa, mutta liitto päättyi onnettomasti jo viisitoista vuotta sitten.

Sirpaa alkaa naurattaa. Hänen naurunsa on pulppuavaa ja aavistuksen verran käheää. Se on parhaimmillaan niin tarttuvaa, ettei kukaan hänen lähellään pysty hillitsemään itseään kovin kauaa. Me kaksi käymme usein työpäivien aikana näitä sanailuja, joissa mitataan, kummalla on pitävämpi pokka.

– Eihän tällainen vanha dementikkotäti muista, Sirpa hihittää kärisyttäen ääntään kuin vanha eukko.

– Ei kai kokemuksaan auta, jos ei ole kemiaa?

– Kemian erottamiseen jostakin aivan muusta tarvitaan kokemusta. Eikä sillä ole mitään tekemistä iän kanssa!

Okei, Sirpa sai nyt viimeisen sanan. Siinä hän ainakin on oikeassa, ettei kovinkaan moni hänen nuorista kavaljeereistaan ajattele syvimpiä tunteitaan ennen seuraavaa aamua, ja silloinkin enimmäkseen etanolin jälkivaikutuksen aiheuttaman liikuttuksen pakottamana.

Nauramme kumpikin makeasti, ja sitten Sirpa jatkaa.

– Eikö sulla siis ole ketään?

– Mä en edes katsele sillä silmällä tällä hetkellä, sanon. – Kukaan ei vaan ole sytyttänyt.

– Yksi mun ystävättäreni kävi tarot-tulkinnassa ollessaan sinkku. Se auttoi häntä löytämään puolisonsa. Sama voisi tehdä terää sullekin.

Kurtistan otsaani. Tarottulkinta? Siis että joku lukisi minulle korteista, milloin ja missä tapaisin pitkän ja komean tumman

muukalaisen? En aivan käsitä, mistä suunnasta Sirpalla nyt tuulee. Okei, siitä on kulunut jo tovi, kun minulla on viimeksi ollut sutinaa jonkun kanssa, mutta tilanne tuskin vaatii ennustajia. Muutama hupsu romanssi edellisen poikaystäväni jälkeen ei merkitse vanhaksipiiaksi jäämistä. Minun pitäisi vain mennä ulos enemmän (ilman Sirpaa), vetää ykköset päälle ja pitää hiukan hauskaa sen sijaan, että lojun kotona katselemassa Frendien uusintoja. Vaikka kaikki sarjan vitsit eivät ole kestäneet aikaa, minulla on usein hauskenpaa sen parissa. Kuka edes voi väittää, että tarot-tulkintoihin voi luottaa?

– Mun ystävättäreni sai tarkat koordinaatit, mihin hänen pitää mennä tavatakseni miehensä, Sirpa jatkaa kuin olisi lukenut ajatukseni. Olen vähintäänkin skeptinen.

– Äh, huokaisen vähättelevästi. – Mun on ihan hyvä näin. Kyllä se oikea vielä tulee vastaan. Jos on tullakseen.

– Ei kukaan nykypäivänä enää usko kohtaloon! Sirpa suhahtaa. – Pitää myös olla toimintaa, actionia. Ajatukset luovat todellisuuden!

Nappaan käyntikortin tiskiltä ja nakkaan sen alatasolle, josta se voi päätyä ainoastaan roskakoriin. Tämä on toimintaa, jolla poistetaan yksi päällekkäyvä kaksilahkeinen mielen päältä. Hei hei vain, markkinointipäällikkö Pasi ja testosteronia tirisevä Co Oy Ab.

Sirpa siirtyy jo seuraavaan puheenaiheeseen.

– Mutta kuule, pistetään ovet säppiin tältä päivältä. Täytyy ripustaa joulukoristeet. Ja sitten mulla on yksi yllätys tuolla ulkona!

Tämä tarkoittaa, että ulos mennään ennen kuin somistamme joulunäyteikkunan, koristelemme hyllyt ja laitamme esiin joulusuklaat, kuusenkoristeet ja muut sesonkituotteet. Olisi

liioiteltua sanoa, etten ole koskaan nähnyt esihenkilöäni näin innostuneena, mutta joulunaika saa hänessä aina aikaan vielä erityisemmän energialatauksen. Heitän takin niskaani ja lompsin Sirpan perässä ulos. Lumisohjoa ulottuu nilkkoihin asti ja kiroan mielessäni, etten vieläkään ole ostanut kunnon talvisaappaita. Yllätys seisoo parkissa Sindy'sin edessä olevalla pysäköintipaikalla. Se on punainen kuplavalokkari, joka on koristeltu kauttaaltaan jouluvaloilla sekä ulko- että sisäpuolelta. Kylkeen on teipattu Sindy's Delightsin logo.

– Tänä vuonna annamme ilmaisen kotiinkuljetuksen kaikkiin yli 50 euron tilauksiin ja luomme hyvää mieltä liikenteessä, Sirpa selittää.

– Onko tuolla ajaminen laillista? kysyn epäluuloisesti.

Sirpa iskee minulle silmää.

– Erikoislupa on kunnossa! Onhan sitä kaikenlaisia mainosrekkoja ennenkin nähty.

Astun varovasti lähemmäs. Kurkistaessani etuikkunasta näen, että sisäpuolen sisustukseen kuuluu myös muuta jouluaiheista tavaraa ja yhdet moniväriset vilkkuvalot. Sirpa avaa kuljettajan puoleisen oven.

– Kaiuttimia en saanut katolle, mutta kun laittaa joulumusiikit päälle se kuuluu kyllä ulospäin, Sirpa intoilee. – Niin levitetään vielä enemmän joulumieltä. Mitä sanot?

Pakko myöntää, että auto on kyllä söötti. Itselleni ei ole koskaan juolahtanut mieleen, että autostakin voisi tehdä jouluisen. Penkit on päällystetty punaisilla suojuksilla, joissa valkoiset neulotut porot marssivat rivissä kuin valmiina valjastettaviksi reen eteen. Taustapeilistä riippuu punaisella samettinauhalla koristettu miniatyyrikranssi ja kojelaudalla nököttää kolme kahden sentin mittaista kuusta, joiden oksilla on

huurretta. Pitäisiköhän minunkin hommata samanlaiset omaan autooni?

– Se on kiva, nyökkään. En tiedä, mistä kulkupeli saa sähkönsä, miten helppo sitä on ajaa tai miten paljon se syö polttoainetta, mutta olen valmis. Jee!

Sirpa viittoaa minua istumaan kuljettajan paikalle ja kiertää itse pelkääjän puolelle. Suljemme ovet, nostan käteni ratille ja hetken me vain istumme valojen tuikkeessa nauttimassa tunnelmasta.

– Pitäisikö meidän antaa tälle jokin nimi? kysyn.

– Joo. Keijo! Sirpa huudahtaa hetkeäkään epäroimattä.

– Keijo?

– No eikö tämä susta ole ihan Keijon näköinen?

Kohautan hartioitani. Minulla ei ole aavistustakaan, miltä Keijot yleisesti ottaen näyttävät, mutta Keijo siitä tulee. Joulukupla Keijo kuulostaa hyvältä.

Sirpa kertoo tehneensä hyvät kaupat. Kuplan entinen omistaja oli päättänyt vaihtaa ajokkinsa modernimpaan malliin ja pallotellut museokäyttöön tai varaosiksi luovuttamisen välillä. Kumpikin vaihtoehto oli tuntunut Sirpasta väärältä. Hänen perheessään oli ollut sininen kupla hänen ollessaan pikkutyttö. Se oli ristitty Ilonaksi, sillä oli matkustettu pitkiä matkoja sukulaisten mökeille kesäisin ja sen pippurista pientä autonluontoa oli rakastettu ehdoitta. Sirpa oli ollut varma, että pystyisi tarjoamaan tälle kuplavanhukselle hyvän kodin.

– Kyllähän se Ferrariin verrattuna putputtaa ja radion nappuloita joutuu vääntämään olan takaa, mutta hyvä tästä tulee, Sirpa sanoo.

Ymmärrän, miksi jotkut pitävät autoja persoonina ja perheenjäseninä. Kutsun omaa autoanikin pikku murmeliksi

aina silloin, kun minun on maaniteltava sitä toimintaan. *No niin pikku murmeli, lähdetäänpäs nyt matkaan! Hienoa pikku murmeli, nastarenkaasi toimivat tosi hienosti, vaikka on noin paljon lunta!* Kun Sirpa on lopettanut kertomuksensa, tirautan muutaman kyyneleen. Pikku Keijo on sankari. Se on välttänyt uhkaavan kuoleman ja tulee pelastamaan Sindy'sin joulun.

2.

Hyvä on, en ehkä ollut täysin rehellinen väittäessäni Sirpalle, etten juuri nyt syty yhdestäkään miehestä. Päiväunieni kohde kävelee minua vastaan rappukäytävässä, kun palaan töistä. Apua, en kestä miten kuuma alakerran Fabio on jopa kantaessaan roskapussia.

Juttu vain on niin, että hän on täysin eri sarjaa. Hän on, no, italialainen. Mustat silmät, kihara tukka, puhuu paljon käsillään, vastustamaton aksentti. En aio pyytää häntä ulos. Todennäköisesti hänellä on jo heila joka sormelle ja, mikä oleellisinta, hän ei koskaan ole tehnyt aloitetta minun suhteeni. Olen monta kertaa karistanutkin hänet mielestäni, mutta sitten törmään häneen taas, jokin on eri lailla ja päässäni niksauttaa totaalisesti.

– Ciao, Fabio huikkaa iloisesti huomattaessaan minut.

Ole kiltti, paina minut seinää vasten ja sano haluavasi ottaa minut tässä ja nyt.

Jep, niksahdus on tapahtunut taas. *Fabio voisi kantaa minut asuntoonsa ja avata rintaliivini yhdellä kevyellä riuhtaisulla. Hänen silmänsä muuttuisivat entistä mustemmiksi hänen nähdessään rintani ja niiden koon, ja hän ottaisi ne suu...*

– Mitä kuuluu?

Voi luoja, toivottavasti hän ei näe minusta päällepäin, mitä juuri ajattelin. Hikoilen hänen takiaan kuin pieni saunova paviaani.

– Hyvin, inahdan ja pyyhin vaistomaisesti otsaani. – Vähän kuuma.

– Caldo? Nyt? Fabio äimistyy. Miksipä ei äimistysi, sillä elämmehän me sentään marras-joulukuun vaihdetta ja lämpömittarin lukema on tiukasti nollan alapuolella.

– Ei, ei ulkona vaan kaupalla! Teimme paljon töitä, selitän ja teen samalla käsilläni rankkaa työntekoa kuvastavia eleitä. – Laitoimme joulusomisteet esiin.

Sindy'sillä on nyt joulunäyteikkuna, jossa tonttulakkipäinen nallekarhu istuu metsän keskellä kannon päässä ja jakaa pienimmille eläimille lahjoja valtavasta lahjasäkistä. Lahjat ovat tietenkin myytäviä tuotteita. Asettelimme esimerkiksi kaksi hiiripehmoa niin, että toinen näyttää ojentavan käpälissään simpukanmuotoista sormusta toista kohti. Sisällä liikkeessä hyllyjen reunoilla istuu havuköynnöksen seassa pikku kettuja, pöllöjä ja sorkkaeläimiä, joista ei voi olla varma, ovatko ne poroja vai hirviä. Asustetelineillä on myös pari pandaa, sillä emme löytäneet varastosta lumikkoa, mutta järkeilimme pandojen kelpaavan metsänelävien joukkoon Ähtärin pandojen jalanjäljissä.

Fabion silmiin syttyy oivallus.

– Aa, joulukaupalla, ymmärrän!

Katsooko hän minua silmiin? Katsoo. Koko ajan silmiin, eikä mihinkään muualle, vaikka on hän varmasti joskus vilkaissut alemmaskin. Siinä hän seisoo edessäni roskapussi kädessä ja hymyilee leveää, valloittavaa hymyään. Hän on aina niin hyväntuulinen ja iloinen. Hän on aina tyylikäs. Hän auttaa kuutosasunnon mummoa kantamaan jätessäkinsä roskakatokselle ja lajittelemaan lasin ja sekajätteen, joten hänellä on myös iso sydän. *Todennäköisesti hänessä on jotain muutakin isoa kuin pelkkä sydän.* Ei, nyt minä lopetan.

Fabio ottaa askeleen eteenpäin. Loikkaan askeleen sivulle ja hymyilen. Tulkitsen tilanteen niin, että kohtaamisemme on päättynyt ja kumpikin pyrkii eteenpäin. Olen juuri aikeissa sanoa Fabiolle heiheit ja säännätä puolijuoksua ylös asuntooni sitoakseni itseni mihin tahansa häpeäpaaluksi kelpaavaan Ikea-huonekaluuni, kun hän äkkiä kääntyykin takaisin niin, että on kohtisuoraan minun edessäni.

– On kiva nähdä sinua.

Nyökkään ja jatkan hymyilyä. Tiedän, ei näytä hyvältä, mutta juuri nyt en kykene muuhunkaan.

– On kiva, kun on naapuri kuin sinä, Fabio sanoo.

Voi hyvä luoja. Hän kehuu minua. Ei sillä, etteikö hän olisi kehunut minua aikaisemminkin, hän kehuu kaikkia: lapsia, vanhuksia, mäyräkoiria, minua ja minun hiuksiani jopa silloin, kun en ole edes pessyt niitä. Tämä kohteliaisuus vain tuntuu erilaiselta, vähemmän *eteläeurooppalaiselta*.

Hetkeen en tiedä mitä tehdä. Sitten minä harkitsen uudelleen. Tässä paikassa, tänä nimenomaisena ajanhetkenä kyseenalaistan tosissani aiemman päätökseni olla sekaantumatta naapuriini Fabio Giulianiin. Ja sitten taas – ei. Näemme rapussa tämän tästä, ja juttu menisi väistämättä kiusalliseksi.

Jommankumman olisi lopulta muutettava pois, enkä minä oikein halua sitäkään. Minulla on oikein kiva koti. Entä jos pyytäisin häntä treffeille? Se kirpaisi vain kerran. Jos hän siis sanoisi ei. Jos hän sanoisi kyllä, voisin olla joko onnellinen, tai, kuten minun tuurillani usein käy, sinkauttaa itseni suoraan kiusallisuuskurimukseen. Argh, miksi tämän pitää olla näin vaikeaa?

Fabio heilauttaa minulle kättään ja menee. Ennen kuin hän sulkee ulko-oven takanaan hän väläyttää vielä yhden, vieläkin leveämmän hymyn. Jään seisomaan käytävään, kaivan kännykkäni esiin ja esitän puhuvani puhelua siltä varalta, että joku sattuisi näkemään touhuni.

Apua, minähän rakastan häntä. Rakastan joka solullani, mutta en vain ole aiemmin tajunnut sitä. Tunne hyökyy ylitseni niin vahvana, ettei se voi olla mitään muuta kuin rakkautta.

Ettei vain olisi taas se aika kuusta?

Ei, enkö minä muka voisi tuntea aitoa rakkautta? Tietenkin voin.

Hah, palautapas mieleesi viime kuun kierto-oireisto. Silloinkin pursuit rakkautta ja naisellista energiaa aivan ennen näkemättömällä voimalla siihen asti, kunnes lakkasit ovuloimasta. Ja sama lokakuussa. Sitten oli se kerta, johon liittyivät ne vaaleanpunaiset pitsialushousut...

Äh, en enää ikinä halua muistella pitsialushousutapausta. Kuukautiskierto laittaa hormonit hyrräämään, mutta se ei tarkoita, että ne säätelisivät kaikkea tunne-elämää. Alushousujuttu oli yksittäistapaus. Erittäin nolo, mutta yksittäistapaus. Fabio ei onneksi tajunnut mitään, ja senkin osuuden minkä hän ymmärsi, hän otti huumorilla.

Yksi nainen, kaksi miestä ja kolmen perheen jouluku.

Venus Juntunen työskentelee lahjatavaraliikkeessä, jossa joulun odotus tuntuu kaikkialla. Tänä vuonna joulusta on kuitenkin rauha kaukana, sillä Venuksen äiti on kutsunut perinteiseen perhejouluun mukaan myös mummin. Venus ei usko voivansa kohdata mummia, jonka huomautukset Venuksen painosta ovat jättäneet häneen syvän haavan. Onko Venuksen syytä tuppautua jouluku ystävien nurkkiin tai lentää muiden suomalaisten mukana Fuengirolaan perhettä pakoon?

Tilanne mutkistuu entisestään, kun Venuksen elämään astuu kaksi miestä: komea italialainen naapuri Fabio sekä lupsakka entinen opiskelukaveri Arsi. Venus on yhtäkkiä useiden valintojen edessä. Kenen kanssa viettää jouluku? Entä kenelle avata sydäntään? Apuun tulevat niin tarot-kortit kuin rakkaat ystävät, ja pian koittaa jouluku, jonka aikana Venus yllättää itsensä...

Vappu-Tuuli Fagerson on turkulainen kirjailija, joka uskoo unelmiin ja yhdenvertaisuuteen. Kirjoittamisen lisäksi hän rakastaa yhdistellä yllättäviä makuja keittiössä – tosin itse tehtyä pekonisuklaata hän ei suosittele kenellekään.